

II. PĂRTĂȘIA ÎN PSALMI

Găsim deja în Vechiul Testament toate felurile de părtășie, ca parte a credincioșilor - cu excepția trăsăturilor specifice care sunt în legătură cu descoperirea Tatălui și a lucrurilor din cer, care aparțin exclusiv Noului Testament. În Psalmi ne este prezentat subiectul părtășiei într-un chip cu totul deosebit. Desigur, Psalmii nu depășesc niciodată orizontul limitat al lui Israel. Dar și în relațiile Sale iudaice, găsim pe Hristos ca Mire (Ps. 45), ca Mare Preot și Cap al familiei preotești (Ps. 135), ca Vița de vie, adevăratul Israel (Ps. 80), ca Fiu al Omului (Ps. 8), ca Fiu al lui Dumnezeu (Ps. 2 și 102), ca Omul înviat (Ps. 22 și 110) și ca Păstorul (Ps. 23), ca să nu mai vorbim despre împărăția Sa, care este una din temele principale ale Psalmilor. Persoana Sa umple tot Vechiul Testament. Nu-L prezintă chiar și Legea - pe El, adevărata locuință a lui Dumnezeu, Chivotul legământului, Capacul ispășirii, Perdeaua, Altarul, Mielul? Nu se referă toate jertfele la El?

Pretutindeni unde în Psalmi este prezentată Persoana Domnului Isus, iese în evidență caracterul părtășiei într-un mod remarcabil. Ca în nici-o altă parte a Cuvântului lui Dumnezeu, este exprimată aici părtășia dintre Dumnezeu și Hristos - afecțiuni comune, gânduri, bucurii și nevoi comune, cântare de laudă comună. Rămășița credincioasă are totdeauna parte de acestea.

Aceasta este originea discuțiilor minunate dintre credincioși și Dumnezeu, dintre credincioși și Hristos, și dintre Dumnezeu și Unsul Său, cu privire la cei credincioși, așa cum noi le întâlnim în numeroși Psalmi. Acestea sunt cele mai sublime lucruri pe care noi le întâlnim în Psalmii alcătuiți în formă de dialog. Ele ne dau un gust anticipat al discuțiilor cerești viitoare. De aceea eu i-am numit deseori în mod deosebit "Psalmii părtășiei", fără ca prin aceasta să vreau a-i despărți de Psalmii în care părtășia este prezentată într-un mod personal. Unele locuri din profeți, ca de exemplu cel din Isaia 53, au același caracter. Dacă în cele ce urmează eu mă voi ocupa în mod deosebit de Psalmii concepuți sub formă de dialog, totuși părtășia personală cu Hristos în umblare, mărturie și suferință ocupă un spațiu mult mai mare în această Carte, ca să poți trece în tăcere pe lângă aceasta.

Noi am văzut deja, că părtășia fără Duhul Sfânt este imposibilă. Mereu auzim vocea lui în Psalmi, vorbind prin gura oamenilor inspirați de El. El este cel care ne împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu. El este de asemenea, și Cel care pe de altă parte, aduce înaintea lui Dumnezeu gândurile, rugămintele și Cântările de laudă ale psalmiștilor, deci profetic, ale rămășiței.

În Psalmii dialog, de cele mai multe ori noi întâlnim numai doi vorbitori, însă niciodată mai mulți de patru: pe Jehova, Mesia, pe Duhul Sfânt (fie că El însuși vorbește, fie că El se folosește profetic de experiențele psalmistului) și rămășița (sau credincioșii în parte), care vorbește sub călăuzirea Duhului Sfânt.¹ Lumea nu înțelege absolut nimic din aceste convorbiri. Chiar și cei credincioși, din cauza slăbiciunii și nedesăvârșirii lor, se pot bucura de relațiile lor cu Hristos numai cu ajutorul Duhului Sfânt. Sentimentele naturale și înțelegerea rațională eșuează total în această privință. De aceea în Psalmi vedem pretutindeni Duhul lui Hristos în rămășiță. Numai El dă înțelegere și bucurie în gândurile lui Dumnezeu. În Psalmii de care noi vrem să ne ocupăm găsim o părtășie desăvârșită între Jehova, Mesia și Duhul, care înfăptuiește această părtășie în cei credincioși.

De aceea "Psalmii părtășiei" sunt cei mai sublimi din toată Cartea Psalmilor. Ei ne prezintă desăvârșirea lui Hristos. Desigur asta nu înseamnă că în restul Psalmilor, Duhul Sfânt nu

---

¹ În mod corespunzător găsim în perioada Harului: pe Dumnezeu Tatăl, pe Dumnezeu Fiul și pe Duhul Sfânt, care pe de-o parte vorbește în Numele Tatălui și al Fiului, iar pe de altă parte, prin Adunare, sau prin credincioși.

vorbește prin gura rămășiței credincioase. Hristos ia parte la suferința acesteia și o aduce înaintea lui Dumnezeu. Prin Duhul Său, El strigă către Dumnezeu, Își pune încrederea și speranța în El, și întreabă ca și rămășița: "Până când?" În felul acesta El exprimă în chip desăvârșit toate sentimentele rămășiței. Dumnezeu răspunde la această exprimare a inimii lui Hristos. Rămășița ia parte în mod conștient la toate aceste lucruri și laudă pe Dumnezeu pentru tot ceea ce El face în favoarea ei. De aceea în cea mai mare parte a lor, Psalmii sunt rugăciuni, pe care credincioșii în necazurile lor le îndreaptă spre Dumnezeu. La aceasta însă, ei trebuie să aibe totdeauna certitudinea ascultării lor; căci rugăciunile care sunt rostite prin Duhul lui Hristos sunt totdeauna plăcute. Alți Psalmi conțin gândurile unor credincioși izolați, singuratici, alții dau învățătură, alții sunt sinteza căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, etc. În afară de aceasta, găsim permanent în Psalmi, atenționări serioase adresate oamenilor nelegiuți și cu privire la judecata lui Dumnezeu asupra lor. Însă toate acestea nu au nimic a face cu părtășia.

Pe de altă parte, adorarea veșnică, prezentă și viitoare, stă în legătură strânsă cu tema "părtășia", așa că ea se va întâlni în mod necesar și în studiul nostru. Cum însă este imposibil ca o astfel de temă, cu un conținut așa de bogat, să fie tratată în totalitate în cadrul acestui studiu, nu mă voi opri mult la Psalmii de laudă ("Haleluia").

Înainte de a încheia aceste cuvinte introductive, doresc să pun pe inima cititorului încă un adevăr deosebit de practic. Acest studiu nu ne va aduce nici-un folos, dacă nu ne va conduce ca fiecare în parte să ne întrebăm personal în ce măsură inima noastră se găsește în părtășie cu Domnul. Să nu uităm, că nu este nimic mai sublim, dar și nimic mai ușor de distrus ca părtășia! O a d i e r e , o z g u d u i e , u n g â n d r â u , o p o r n i r e de încăpățănare, de care noi poate nici nu suntem conștienți, o distruge - ca să nu mai vorbim de miile noastre de păcate. Cum ar putea Dumnezeu să aibe părtășie chiar numai cu o singură dorință păcătoasă? Cât de important este de aceea să veghem permanent asupra noastră, ca să nu lăsăm să pătrundă nimic care ar putea într-un fel oarecare să distrugă părtășia, care va fi în cer izvorul bucuriei noastre veșnice și al laudei noastre veșnice.

Iacov a găsit părtășia cu Dumnezeu abia în Betel, după ce și-a îngropat idolii sub terebinții din Sihem. Până în acest moment viața sa lungă, s-a derulat fără o adevărată părtășie cu Domnul, cu toate că el posedă prețioasa certitudine că el aparține Domnului. De am face și noi ca Iacov la Sihem!

Trebuie oare să ne descurajeze fragilitatea părtășiei? Să renunțăm oare la dorința de a nu o mai înfăptui neîncetat? Tocmai un asemenea gând ar fi un păcat; căci aceasta ar însemna că noi am vrea să fugim de Satana. Împotrivorul știe că noi devenim pradă a lui în momentul în care noi consimțim la vre-o tulburare a părtășiei noastre cu Domnul. Însă nu vrea tocmai Domnul ca bucuria noastră să fie deplină c h i a r a i c i p e p ă m â n t (Ioan 15,11; 16,24; 17,13; 1 Ioan 1,4)?

Dacă suntem nefericiți, din cauză că prețioasa părtășie cu Domnul s-a pierdut, nu ar trebui să uităm că avem un izvor nesecat în slujba Mântuitorului nostru preaiubit ca A p ă r ă t o r . El nu așteaptă ca să exercite această slujbă abia atunci când noi înșine ne-am pus la adăpost. Dacă El ar aștepta după aceasta, s-ar putea întâmpla ca noi să ne petrecem toată viața fără savurarea relațiilor noastre de încredere cu Tatăl și cu Fiul. El exercită slujba Sa ca Apărător, fără ca noi să ne gândim măcar, și chiar înainte ca noi să fi înfăptuit vre-un păcat. Așa a fost de exemplu la Simon Petru. Este vorba deci de o slujbă p e r m a n e n t ă . "Și dacă a păcătuit cineva - n o i a v e m un Apărător la Tatăl (nu: noi vom avea un Apărător), pe Isus Hristos, Cel Neprihănit" (1 Ioan 2,1). Noi experimentăm realitatea activității Sale de

Mijlocitor, când vedem cum El se pleacă ca să ne spele picioarele prin Cuvânt. Ce umilitor trebuie să fi fost pentru apostolul Petru, că Domnul Slavei a trebuit să se plece din pricina lui - fără spălarea picioarelor el n-ar fi putut avea "*nici-o parte* (asta înseamnă părtășie) *cu El*" în ceea ce privește poziția minunată, pe care El atunci a ocupat-o în mod simbolic, acum însă realmente în cer. Tot așa se comportă El și cu noi. Fără Apărătorul nostru noi nu am mai redobândi niciodată părtășia pierdută. Să ne gândim însă mereu la faptul că numai atunci o putem regăsi, când ne mărturisim zilnic sau imediat Tatălui, păcatele noastre. **E l e s t e c r e d i n c i o s** în ceea ce privește făgăduințele, pe care ni le-a dat, și drept cu privire la Isus Hristos, Apărătorul nostru, care stă tot timpul înaintea Lui. El ne va ierta păcatele și ne va curăți de toate nelegiuirile, prin care a fost întreruptă părtășia noastră cu El (1Ioan 1,9).

Ar trebui totdeauna să ne smerească adânc faptul că dăm prilej Domnului să ne spele picioarele. Și cât de bună este această smerenie pentru noi! Să ne ferim însă să obligăm pe Apărătorul nostru să ne slujească în acest fel. Noi **a v e m** părtășie cu Tatăl și cu Fiul; să nu ne-o pierdem! Și dacă ne-am pierdut-o spre paguba noastră și din propria vină, atunci să ne mărturisim păcatele cât mai repede posibil: **n o i a v e m u n A p ă r ă t o r!**

Doresc ca aceste rânduri să contribuie la faptul, ca noi să prețuim mai mult părtășia cu El și să ne păzim tot mai mult, ca să n-o pierdem! Domnul să ne dea Har, ca împreună cu oaia, ale cărei urme le găsim în Psalmul 23, să putem striga: "El îmi înviorează (sau: restaurează) sufletul; mă călăuzește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său".

Scriitorul acestor rânduri știe foarte bine că este mult mai bine să **s a v u r e z i** părtășia, decât să **v o r b e ș t i** despre ea. Cel mai mare țel al nostru ar trebui să fie **p ă s t r a r e a** ei.

În câteva cuvinte, vreau să reiau cele spuse până acum. Părtășia este savurarea intimă a părții comune, pe care noi o avem cu Tatăl și cu Fiul. Expresia ei cea mai înaltă o găsiți în părtășia dintre Tatăl și Fiul. În afară de aceasta, părtășia cuprinde și bucuria asupra faptului că toată plăcerea lui Dumnezeu se odihnește asupra noastră și că în Hristos ni s-a descoperit dragostea Sa nesfârșită - o dragoste care întrece orice cunoștință. Această părtășie este izvorul și mobilul oricărei activități creștine. Ea este puterea în umblare, în mărturie și în slujire.

Dacă ne ocupăm cu modul și felul în care se întâlnește părtășia în Psalmi, ne atrage atenția în mod deosebit următoarea caracteristică: în deplina ei măsură găsim părtășia numai în Psalmii care ne prezintă **P e r s o a n a l u i H r i s t o s**, așa cum a fost El ca Om aici pe pământ, cum stă El acum ca Om la dreapta lui Dumnezeu și cum va apărea El în Slavă. Toți Psalmii care exprimă numai nevoile, dorințele și așteptările celor credincioși, nu intră în discuția noastră, cu toate că ei vorbesc despre o credință puternică și o deplină încredere. Același lucru este valabil și pentru Psalmii în care credincioșii în frica lor, în respingerile și necazurile lor strigă către Dumnezeu - și acest caracter îl au foarte mulți Psalmi. Cu toată această limitare, vreau totuși să arăt că părtășia va fi descoperită în adevărata ei dimensiune abia în Noul Testament. În Psalmi vedem ce este Hristos pentru Dumnezeu. Noul Testament ne arată în ce ne-a legat El cu Sine, pe noi răscumpărații Săi. Când în Psalmi este vorba de asemenea relații, atunci totdeauna este temelia iudaică. Vom vedea deseori, că anumite principii ale iudaismului le putem aplica în întregime la noi.

Dacă vrem să savurăm cu adevărat părtășia, atunci întreaga atenție a inimii noastre ar trebui să fie atrasă de Persoana lui Hristos. La aceasta nu ar trebui să uităm că, în primul rând El ne este prezentat ca **C e l r ă s t i g n i t**; căci **p e c r u c e** El a înfăptuit lucrarea care constituie temelia oricărei părtășii cu Dumnezeu.

Psalmii cu care ne ocupăm, așa cum a fost amintit, aparțin la ceea ce este mai sublim în toată cartea. Ei se aseamănă cu vârfurile acoperite de zăpadă, care se înalță din lanțul munților Alpi, și se ridică mai presus de toți Psalmii în care credincioșii rostesc înaintea Domnului mărturisirea vinei lor, chemările și implorările lor, dorințele și speranțele lor.

În sfârșit, vreau să mai spun încă odată, că aceste expuneri asupra "Psalmilor părtășiei" nu au pretenția să fie complete. Nici nu este intenția mea să fac o expunere continuă a cărții Psalmilor - alții au făcut-o deja mult mai bine decât aș putea s-o fac eu. Eu vreau să arăt în ce constă părtășia și care sunt consecințele ei. Faptul că numai Noul Testament ne descopere legătura celor credincioși cu Hristos cel proslăvit în cer, vom reveni mereu, de la Psalmul care ne vorbește numai de Hristos, la părtășia sfinților cu El. Eu voi aplica deseori, ceea ce se spune în Psalmi despre Domnul, Unsul Său și rămășița iudaică, la Tatăl, Fiul și rămășița creștină.